

Arrest

nr. 191 101 van 30 augustus 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarig kind X, op 29 augustus 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 augustus 2016 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2016.

Gelet op het tussenarrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 17 maart 2017 met nummer 183 968, waarbij de debatten worden heropend op 21 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MANDELBLAT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 september 2000 dient de verzoekende partij samen met haar echtgenote een asielaanvraag in. Zij worden vergezeld van hun vier minderjarige kinderen, waaronder de dochter van de verzoekende partij, voor wie zij als wettelijke vertegenwoordiger optreedt in onderhavige procedure.

1.2. Op 20 september 2000 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse zaken ten aanzien van de verzoekende partij en haar echtgenote een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissingen dienen de verzoekende partij en

haar echtgenote een dringend beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal).

1.3. Op 17 juni 2003 bevestigt de commissaris-generaal de beslissingen, vermeld in punt 1.2. Tegen voormelde beslissingen dienen de verzoekende partij en haar echtgenote een beroep in bij de Raad van State.

1.4. Op 10 februari 2004 dient het gezin van de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van (oud) artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.5. Bij arrest met nummer 161.745 van 10 augustus 2006 verwerpt de Raad van State het beroep, vermeld in punt 1.3.

1.6. Op 2 oktober 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken een beslissing waarbij de aanvraag, vermeld in punt 1.4., onontvankelijk wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dient het gezin een beroep in bij de Raad van State.

1.7. Op 20 september 2007 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.8. Op 17 oktober 2007 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse zaken een beslissing waarbij de aanvraag, vermeld in punt 1.7., onontvankelijk wordt verklaard.

1.9. Op 29 oktober 2007 beveelt het bestuur de verzoekende partij het grondgebied te verlaten.

1.10. Op 4 februari 2008 dienen de verzoekende partij en haar echtgenote een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.11. Op 4 februari 2008 dient het gezin van de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.12. Op 11 april 2008 neemt de gemachtigde van de Minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag, vermeld in punt 1.10., onontvankelijk wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.13. Op 20 augustus 2008 dienen de verzoekende partij en haar echtgenote een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.14. Bij arrest met nummer 16 627 van 29 september 2008 verwerpt de Raad het beroep, vermeld in punt 1.12.

1.15. Op 11 december 2008 neemt de gemachtigde van de Minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag, vermeld in punt 1.13., onontvankelijk wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.16. Bij arrest met nummer 25 442 van 31 maart 2009 verwerpt de Raad het beroep, vermeld in punt 1.15.

1.17. Bij arrest met nummer 208.613 van 29 oktober 2010 verwerpt de Raad van State het beroep, vermeld in punt 1.6.

1.18. Op 2 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag, vermeld in punt 1.11., ongegrond wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dient het gezin van de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.19. Op 6 juni 2011 dient het gezin van de verzoekende partij een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.20. Bij arrest met nummer 64 200 van 30 juni 2011 verwerpt de Raad het beroep, vermeld in punt 1.18. Tegen voormeld arrest dient het gezin van de verzoekende partij een beroep in bij de Raad van State.

1.21. Op 28 juli 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag, vermeld in punt 1.19., onontvankelijk wordt verklaard.

1.22. Op 10 augustus 2011 wordt het gezin van de verzoekende partij bevolen om het grondgebied te verlaten.

1.23. Op 21 oktober 2011 dient het gezin van de verzoekende partij opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.24. Op 16 mei 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag in punt 1.23. ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard.

1.25. Bij arrest met nummer 220.183 van 5 juli 2012 vernietigt de Raad van State het arrest van de Raad, vermeld in punt 1.20.

1.26. Bij arrest met nummer 93 767 van 17 december 2012 vernietigt de Raad de beslissing, vermeld in punt 1.18.

1.27. Op 31 januari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag, vermeld in punt 1.11., ongegrond wordt verklaard. Op 12 juni 2014 wordt het gezin bevolen om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissingen dienen de verzoekende partij en haar echtgenote een beroep in bij de Raad.

1.28. Op 8 augustus 2016 wordt de verzoekende partij en haar dochter, voor wie zij optreedt als wettelijke vertegenwoordiger, aangetroffen in illegaal verblijf. De echtgenote van de verzoekende partij wordt op die dag niet aangetroffen.

1.29. Op 8 augustus 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing ten aanzien van de verzoekende partij en haar minderjarige dochter, voor wie zij als wettelijke vertegenwoordiger optreedt, tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.30. Op 8 augustus 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing ten aanzien van de verzoekende partij tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

*“Aan de Heer, die verklaart te heten:
(...)*

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 08.08.2016 gaat gepaard met dit inreisverbod
REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste hem werd betekend op 23.07.2014. Verschillende vroegere beslissingen tot verwijdering werden dus niet uitgevoerd.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de stad Mechelen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd. Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

De asielaanvraag, alsook de aanvragen tot medische regularisatie (die helemaal niet onredelijk lang hebben geduurd) werden na grondig onderzoek negatief afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt.

Het feit dat betrokkene een legaal in België verblijvende meerderjarige zoon B.S. (...) (geboren op 30.05.1990) heeft, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene woont niet samen met zijn zoon S. (...) en bovendien heeft zijn zoon S. (...) een gezinscel opgebouwd met zijn Belgische partner. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkenes zoon S. (...) kan zijn familie bezoeken in het land van herkomst. Moderne communicatiemiddelen kunnen bovendien betrokkene in staat stellen in nauw contact te blijven met zijn zoon S. (...) en zijn familiaal leven met hem verder onderhouden.

Betrokkenes verwijst naar de scholing die zijn minderjarige dochter, echter het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RW, nr. 125.845 van 20/06/2014). Het feit dat betrokkenes kind hier naar school gaan, kan echter niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Bovendien, behoeft het kind van betrokkene geen school of spéciale infrastructuur die niet beschikbaar zou zijn in het land van herkomst. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.). Evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België

Het volledige gezin dient terug te keren naar het land van herkomst zodat artikel 8 EVRM eveneens gerespecteerd wordt. Uit het administratieve verslag van de politie van Mechelen blijkt dat betrokkenes echtgenote B.M. (...) op de hoogte werd gebracht van de arrestatie van betrokkene en hun minderjarige dochter. Echter mevrouw B.M. (...) maakte duidelijk dat ze niet van plan was zich aan te bieden op het politiebureau of zich te laten vatten door de politiediensten. Zij ging zich verstoppen en pogen te ontkomen aan de politiedienst. Betrokkenes echtgenoten heeft zich niet aangeboden bij de politie. Mevrouw B.M. (...) kan zich nog steeds aanbieden om samen met betrokkene en hun minderjarige dochter verwijderd te worden. Zij heeft steeds de mogelijkheid om samen terug te keren naar het land van herkomst. Indien zij zich niet aanbiedt, kan niet anders dan vastgesteld worden dat een eventuele repatriëring van betrokkene en hun minderjarige dochter zonder zijn vrouw/moeder door haar eigen gedrag in de hand wordt gewerkt. Dit vormt uiteraard geen schending van artikel 8 EVRM (RW, nr. 61.377 van 12.05.2011).

Volledigheidshave dient erop gewezen te worden dat betrokkenes meerderjarige zoon E. (...) op 29.07.2016 door de politie van Mechelen werd opgepakt en werd overgebracht naar een gesloten

centrum voor verwijdering. Betrokkene en zijn minderjarige dochter kan samen met zijn zoon E. (...) worden gerepatriëerd naar Kosovo.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

1.31. Op 17 augustus 2016 dient de verzoekende partij in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige dochter bij de Raad een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in tegen de beslissing, vermeld in punt 1.29.

1.32. Bij arrest met nummer 173 204 van 18 augustus 2016 verwerpt de Raad de vordering, vermeld in punt 1.31., wegens laattijdigheid van de vordering.

1.33. Op 29 augustus 2016 verdwijnen de verzoekende partij en haar minderjarige dochter, voor wie zij als wettelijke vertegenwoordiger optreedt in onderhavig beroep, uit de FITT-woning waardoor de repatriëring, voorzien op die dag, niet kon worden uitgevoerd.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen een exceptie van onontvankelijkheid op in zoverre de huidige vordering gericht is tegen de beslissing tot vasthouding. Zij verwijst naar artikel 71 van de vreemdelingenwet en stelt dat de bevoegdheid van de Raad ter zake is uitgesloten.

De Raad wijst er op dat de eerste bestreden beslissing onder meer een maatregel van vrijheidsberoving inhoudt, zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de vreemdelingenwet. Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

Voor de beslissing tot vasthouding die in de bestreden bijlage 13septies vervat zit, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid, van de vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

Ter terechtzitting van 18 november 2016 wijst de Raad op de door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen opgeworpen exceptie in zoverre het beroep gericht is tegen de beslissing tot vasthouding. De raadsman van de verzoekende partij werpt ter terechtzitting op dat het beroep niet gericht is tegen de beslissing tot vasthouding, dit werd immers al aangevochten voor de raadkamer te Mechelen, doch wel tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod.

2.2. Tijdens de terechtzitting van 18 november 2016 wijst de Raad op informatie waarover de Raad beschikt en waarin wordt gesteld dat de verzoekende partij op 18 september 2016 blijkbaar terugkeerde naar Kosovo. Noch de advocaat van de verzoekende partij, noch de advocaat van de verwerende partij is op de hoogte van een vrijwillige terugkeer.

Na het sluiten der debatten is gebleken dat de minderjarige dochter van de verzoekende partij, voor wie de verzoekende partij in onderhavig beroep optreedt als wettelijke vertegenwoordiger, op 24 januari 2017 gemachtigd werd tot een tijdelijk verblijf van één jaar op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, alsook dat de verzoekende partij volgens een schrijven van haar advocaat teruggekeerd is naar Kosovo op 18 september 2016.

De informatie betreffende het al dan niet op het grondgebied aanwezig zijn van de verzoekende partij en de vaststelling dat de minderjarige dochter van de verzoekende partij, voor wie zij in onderhavig beroep optreedt als wettelijke vertegenwoordiger, gemachtigd werd tot een tijdelijk verblijf, heeft gevolgen voor

het belang in hoofde van de verzoekende partij en haar minderjarige dochter, voor wie zij in onderhavig beroep optreedt als wettelijke vertegenwoordiger, bij de ingediende vordering.

De debatten worden heropend en ter terechtzitting van 21 april 2017 betoogt de advocaat van de verzoekende partij, zoals opgenomen in het PV van terechtzitting van 21 april 2017, betreffende het belang wat volgt:

“De familie werd gesplitst. Tweede verzoekende partij werd geregulariseerd (verlengbaar voor de duur van haar studies) en de rest van de familie is terug naar Kosovo. Het belang bestaat erin de familie te herenigen en het inreisverbod dat in hoofde van eerste verzoekende partij werd opgelegd belet de hereniging dus is het van belang dat het inreisverbod wordt opgeheven of vernietigd. Het bevel is uitgevoerd en dus is het beroep voor wat het bevel betreft zonder voorwerp. Het inreisverbod is de belangrijkste beslissing.”

Ter terechtzitting van 21 april 2017 betoogt de advocaat van de verwerende partij, zoals opgenomen in het PV van terechtzitting van 21 april 2017, wat volgt:

“Verwerende partij repliceert dat wat het belang inzake de bijlage 13septies betreft er geen belang meer is voor eerste en tweede verzoekende partij.”

2.2.1. Wat betreft bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de dochter van de verzoekende partij, voor wie zij in onderhavige zaak optreedt als wettelijk vertegenwoordiger

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd, blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer*, 2005-06, nr. 2479/001, 118). Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Het actueel karakter van het belang houdt in dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring, als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep.

Opdat de dochter van de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling, m.a.w. een nadeel erdoor ondervindt. De vernietiging van de eerste bestreden beslissing moet aan de dochter verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen, een nuttig effect sorteren.

Aangezien de dochter van de verzoekende partij op 24 januari 2017 gemachtigd werd tot een tijdelijk verblijf van één jaar op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kan het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van haar niet meer worden uitgevoerd. De eventuele vernietiging van de eerste bestreden beslissing kan aan de dochter van de verzoekende partij geen nuttig effect sorteren, zodat het beroep, in zoverre het werd ingesteld tegen het bevel om het grondgebied te verlaten in zoverre gericht aan de minderjarige dochter van de verzoekende partij, voor wie zij in onderhavige zaak optreedt als wettelijke vertegenwoordiger, niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten in zoverre gericht aan de minderjarige dochter van de verzoekende partij, voor wie zij in onderhavige zaak optreedt als wettelijke vertegenwoordiger.

2.2.2. Wat betreft bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoekende partij

De advocaat van de verzoekende partij stelt ter terechtzitting van 21 april 2017 dat de verzoekende partij teruggekeerd is naar Kosovo.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van deze wet enkel voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St.*, Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118), blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198- 413).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig zijn (*cf.* RvS 25 maart 2013, nr. 222.969).

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Wanneer een verzoeker zijn belang bij het door hem ingestelde annulatieberoep bij de Raad wil bewaren, moet hij een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor zijn proces tonen. Wanneer zijn belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet hij daarover standpunt innemen en het actuele karakter van zijn belang aantonen (RvS 18 december 2012, nr. 221.810).

Ten dezen blijkt dat de verzoekende partij teruggekeerd is naar Kosovo.

Ter terechtzitting gevraagd naar het actueel belang van de verzoekende partij bij onderhavig beroep, stelt de advocaat van de verzoekende partij dat het bevel zonder voorwerp is geworden nu het vrijwillig werd uitgevoerd door de verzoekende partij.

Daar de advocaat van de verzoekende partij zelf aangeeft dat de eerste bestreden beslissing volledige uitvoering heeft verkregen, wordt niet ingezien, minstens toont de verzoekende partij niet aan, in welk opzicht de eventuele vernietiging van het in het kader van voorliggend beroep bestreden bevel om het grondgebied te verlaten haar nog tot voordeel kan strekken.

Bijgevolg toont de verzoekende partij niet aan dat zij thans het wettelijk vereiste actueel belang heeft bij de vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

Het beroep tot nietigverklaring is in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten genomen in hoofde van de verzoekende partij, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

2.3. Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de beslissing van 8 augustus 2016 tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), thans de eerste bestreden beslissing.

2.4. Het beroep is aldus enkel ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de beslissing van 8 augustus 2016 tot het opleggen van het inreisverbod (bijlage 13sexies), thans de tweede bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep in zoverre het gericht is tegen het bestreden inreisverbod ten aanzien van de verzoekende partij

3.1. In wat kan beschouwd worden als een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van de formele motiveringsplicht zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de

bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het zorgvuldigheids- en evenredigheidsbeginsel. Daarnaast voert de verzoekende partij een manifeste appreciatievergissing aan alsook woonschennis, uit de artikelen 15 van de Grondwet en artikel 439 van het Strafwetboek.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“III. UITEENZETTING VAN DE MIDDELEN

De aangevochten beslissingen werden genomen nadat drie ambtenaren zich ten huize van verzoeker aanboden waar dochter D. (...) toen alleen aanwezig was, zonder dat zij haar toestemming had gegeven hen binnen te laten, o.a. gelet op haar minderjarigheid (16 jaar).

Er kan dan ook niet anders dan hieruit afgeleid worden dat de overheid huisvrede pleegde door een woning 's morgens te betreden zonder verantwoorde toestemming, en aldus inbreuk van woonstschennis pleegde, strafbaar volgens artikel 439 van het strafwetboek.

Administratieve handelingen, met name kwestieuze bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod, ten gevolge van een strafrechtelijke (artikel 439) en grondwettelijke (artikel 15) inbreuk, raken de openbare orde, zijn niet rechtsgeldig en dienen vernietigd te worden.

Immers luidens artikel 15 van de Grondwet " De woning is onschendbaar; geen huiszoeking kan plaats hebben dan in de gevallen die de wet bepaalt en in de vorm die zij voorschrijft."

Artikel 22 bis van de Grondwet bepaalt:

Elk kind heeft recht op eerbiediging van zijn morele, lichamelijke, ... integriteit.

Elk kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen.

Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat.

Deze dwingende van openbare wettelijke bepalingen werden roekeloos met de voeten getreden...

Wanneer de Dienst Vreemdelingenzaken aan de lokale politiediensten de opdracht geeft mensen zonder papieren bij hen thuis op te pakken, mogen de agenten de woning niet zonder hun toestemming betreden. Dit maakt een aantasting op de onschendbaarheid van de woning uit.

Dienaangaande wordt verwezen naar een arrest gewezen in een volstrekt gelijkaardige zaak door de Kamer van Inbeschuldigingstelling te Brussel dd 22/12/2015, waarvan volgend uittreksel (stuk 4)

" In het administratief dossier zijn er weinig gegevens over de wijze waarop appellant door de politie gearresteerd werd. ... Uit het administratief verslag ... blijkt dat hij verklaard heeft dat hij geen gevolg heeft gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten gezien hij bij zijn vriendin wil blijven. Noch het P.V. van de politie van 26 oktober 2015, noch het administratief dossier vermelden dat de politie zich enkel aangeboden heeft aan zijn woning zonder deze te moeten betreden. Het feit dat het blijkbaar zelf noodzakelijk was om appellant van zijn vrijheid te beroven door middel van handboeien, wijst op een weigering i zijn hoofde om vrijwillig het huis te verlaten wat het betreden van de woning vereiste.

Krachtens artikel 15 van de Grondwet is de woning onschendbaar. De woning kan in principe niet zonder toestemming van de persoon die het genot ervan heeft, betreden worden behalve in de gevallen die de wet bepaalt en in de vorm die zij voorschrijft.

Het betreden van een woning om personen die illegaal in het land verblijven, administratief aan te houden, is niet bij de wet voorzien.

Het wordt niet betwist dat geen gerechtelijke instantie machtiging heeft gegeven om de woning van appellant te betreden met het oog op zijn administratieve aanhouding.

Uit het P.V. en het administratief verslag blijkt niet dat een toestemming tot het betreden van zijn woning aan appellant werd gevraagd en werd bekomen. Er bestaat geen schriftelijke toestemming. Geen enkel

element van het dossier maakt het aannemelijk dat appellant zijn impliciete toestemming om zijn woning te betreden aan de politie heeft verleend.

Bij gebrek aan enige machtiging en bij ontstentenis aan een duidelijk impliciete of uitdrukkelijke toestemming vormen de woonstbetreding en de vasthouding die daarop volgde, bijgevolg een fundamentele en ernstige schending van artikel 8 EVRM en artikel 15 van de Grondwet die enkel kan hersteld worden door appellant in vrijheid te stellen."

De verantwoordelijke van het Kinderrechtencommissariaat M. B. blijkt hiermee akkoord te zijn, volgens zijn verslag per email van 25/08/2016 (zie stuk 5)

In casu blijkt uit het dagboek van D. (...) dat noch haar vader noch zijzelf haar toestemming aan de 3 politieagenten verleenden tot het binnentreden van hun woning, al was het maar gelet op de intimidatie vanwege hun aantal. (stuk 3)

Verzoeker wijst erop dat zijn dochter op amper 4 maand leeftijd met haar ouders vanuit Duitsland naar België kwam, zonder het herkomstland van haar ouders ooit gekend te hebben en dat zij gans haar schoolloopbaan (zes jaar lager onderwijs en drie jaar middelbaar) in België heeft doorlopen.

Tegenpartij kan haar niet zomaar ontwortelen na 16 jaar continu verblijf in ons land waar zij al haar toekomst verder hoopt op te bouwen, nu zij niets anders elders gekend heeft.

Het terugleiden van een jong meisje (16 jaar) naar een voor haar volstrekt onbekend land waar zij geen enkel band mee gehad heeft en waarvan zij de nationaliteit bezit op een louter administratief criterium, terwijl haar enige familie in ons land verblijft, waarmee zij samenwoont en dus met hen een gezin vormt, maakt overduidelijk een schending uit van artikels 3 en 8 van het EVRM.

Er blijkt aldus geen werkelijke proportionaliteitstoets te hebben plaatsgevonden.

De door tegenpartij aangehaalde motivatie in beide aangevochten beslissingen kan geen ernstig onderzoek weerstaan. Aldus:

1. "Op 18/01/2011 weigerde de directeur generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken om het gezin te regulariseren omwille van het gevaar voor de openbare orde en dit door het veelvuldig crimineel gedrag van de 3 zonen en het gebrek aan ouderlijke opvolging en gezag."

Welnu tegenpartij verzwijgt met alle talen dat na cassatiearrest dd. 05/07/2012 werd deze beslissing uiteindelijk vernietigd door arrest gewezen op 17/12/2012 van de RvV. Er is dus geen sprake meer van gebrek aan ouderlijk gezag

2. "Het feit dat betrokkenes kind hier naar school gaat, kan echter niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden."

Welnu, verzoeker heeft niet aangehaald dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden, doch integendeel enkel dat het meisje de taal van dit land niet kent, en er dus een disproportioneel achteruitgang van verschillende jaren zal moeten lijden om de geschreven en gelezen taal eerst te moeten aanleren.

Dienaangaande heeft de CCE in arrest n° 147.814 dd 16/06/2015 de volgende motivatie uitgesproken:

Ce faisant, le Conseil constate que la partie défenderesse reconnaît que les parties requérantes ont invoqué la difficulté d'un changement de système éducatif et de langue d'enseignement mais qu'elle se dispense d'examiner l'impact de ce changement sur la possibilité réelle de poursuivre cette scolarité alors que, comme relevé par cette dernière, a le retour BU pays d'origine ne peut être que temporaire et imité à la levée des autorisations de séjour requises ». Or, s'il est vrai qu'un élément invoqué à titre de circonstances exceptionnelles pourrait être écarté dans certaines circonstances dès lors qu'il trouve son origine dans le comportement de l'étranger, il ne peut pas automatiquement en être déduit, comme le fait la partie défenderesse dans la décision attaquée, que cet élément ne peut constituer une «circonstance exceptionnelle» au sens de l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980. La seule référence à un arrêt du Conseil d'Etat, lequel se prononce sur une demande de suspension introduite à

rencontre d'une décision d'irrecevabilité prise sur base de l'article 9 alinéa 3 ancien de la loi du 15 décembre 1980 n'énervé en rien ce constat dès lors qu'elle ne dispense pas la partie défenderesse de son obligation de motiver la décision querellée eu égard à l'existence ou non de circonstances exceptionnelles empêchant ou rendant très difficile un retour au pays d'origine.

Dès lors, en assimilant le fait que les parties requérantes sont à l'origine du préjudice invoqué pour leurs enfants comme ne constituant pas une circonstance exceptionnelle, sans examiner si, en l'espèce, cet élément, à savoir l'absence de connaissance de la langue écrite, ne constituait pas un élément de nature à rendre impossible ou particulièrement difficile un retour au pays d'origine ou un autre pays où les parties requérantes seraient autorisés à séjourner pour introduire auprès du poste diplomatique ou consulaire compétent une demande d'autorisation de séjour, la partie défenderesse a manqué à son obligation de motivation formelle.

Deze rechtspraak dient in casu gevolgd te worden, gelet op de gelijkaardige omstandigheden.

3. "Bovendien, behoeft het kind van betrokkene geen school of speciaal infrastructuur die niet beschikbaar zou zijn in het land van herkomst."

Verzoeker heeft nooit geponeerd dat zijn dochter nood zou hebben aan een school berust met een speciaal infrastructuur. Zulke argument is totaal niet ter zake en irrelevant in casu.

4. " Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren.... Evenmin kan uit het recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België"

Welnu, opnieuw is er hier hoegenaamd geen sprake van kwaliteitsniveau. Immers, zelfs als het kwaliteitsniveau van het onderwijs in Kosovo hoger lag dan in België, dan nog zou de supra aangeklaagde disproportionaliteit en onmenselijkheid aanhouden jegens D. (...).

Verzoeker heeft nooit een vergelijking van kwaliteitsniveau gemaakt van het onderwijs in beide landen. De weigering van de moeder van D. (...) a zich op het politiebureau aan te bieden en zich door de politiediensten te laten vatten, en haar verstopping om te ontkomen aan de politiedienst is geen element waarvan verwijt kan gemaakt worden noch aan verzoeker noch aan diens dochter.

Wat nu de schoolloopbaan van een kind betreft, die sinds meer dan 9 jaar tot nu toe steeds en zonder onderbreking het onderwijs in België volgde, heeft de Raad van State in zijn arrest van 20 juni 2000 geconcludeerd dat een onderbreking hiervan op zich wel als een buitengewone omstandigheid kan aanzien worden, des te meer daar het kind in geval van terugkeer geconfronteerd zal worden met een totaal verschillende taal en schrijfwijze, die het niet beheerst.

Zie aldus de volgende rechtspraak gewezen door de Raad van State (CE n° 88.076, 20/06/00, RDE, 2000, n° 109, 282-286 ; CE, n° 74.880, 30/06/98).

In arrest nr. 144.961 van de Raad van State van 25/05/2005 in de zaak 156.153/VII 32.84, wordt gesteld:

" 3.1 Overwegende dat in een eerste middel de schending wordt ingeroepen van art. 9, derde lid van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partijen betogen dat "als buitengewone omstandigheden dient te worden aanvaard het feit dat // het 1ste middelbaar in België heeft aangevangen en daarbij in België in het Nederlands reeds het 2, 3, 4, 5 en 6de studiejaar heeft doorlopen met zeer goede resultaten. Dat // geen andere taal dan het Nederlands kan lezen en schrijven. Dat het onverantwoord zou zijn dit kind haar onderwijs in de Nederlandse taal te laten onderbreken door het te verplichten met haar ouders het land te verlaten.

Overwegende dat niet wordt betwist dat het minderjarige kind // het onderwijs in België aanvatte in 1998, op een ogenblik waarop de eerste verzoekende partij, haar vader, in het Rijk mocht verblijven, vermits de asielaanvraag ontvankelijk was verklaard dat het de verzoekende partijen hoegenaamd niet ten kwade kan worden geduid dat zij het kind in België in één van de landstalen school lieten lopen, en dit onderwijs gedurende meerdere jaren hebben laten verder zetten; dat het moeilijk te verantwoorden is dat dit kind de onderwijscyclus, die het in 1998 heeft zou moeten stopzetten om terug te keren naar het land van herkomst, waarvan het de aldaar gangbare taal nooit heeft onderwezen gekregen; dat de bestreden beslissing botweg stelt dat uit een illegaal verblijf geen rechten kunnen worden geput, zonder

dat uit de motivering blijkt dat ook maar het minste onderzoek werd gewijd aan de moeilijkheden die een verwijdering van het kind naar het land van herkomst zouden teweegbrengen op pedagogisch en menselijk vlak; dat het middel gegrond is. "

Uit de hierboven geciteerde rechtspraak van de Raad van State blijkt dat het gedrag van verzoeker hem niet verweten kan worden, vermits het normaal is dat hij zijn kinderen in België gedurende meerdere jaren in één van de landstalen school liet lopen.

De Raad van State heeft in het hierboven geciteerde arrest van 25/05/05 nr. 144.961 aangenomen dat het moeilijk te verantwoorden is dat een kind de onderwijscyclus zou moeten stopzetten om terug te keren naar het land van herkomst, waarvan het de aldaar gangbaar taal nooit heeft onderwezen gekregen.

Immers, in geval van terugkeer naar Kosovo, zal D. (...) a de vrucht van haar aantal jaren onderwijs in België enerzijds verliezen en anderzijds de geschreven taal moeten aanleren en op hetzelfde niveau teruggebracht worden met veel jongere kinderen.

In onderhavig geval blijkt de kennelijke onevenredigheid van de genomen maatregel met de uiterst zware familiale nadelen ten overvloede.

Een brutale stopzetting van haar geslaagde integratie en duurzame bindingen, waarvan zij thans onbetwistbaar blij gegeven heeft, zou alleszins een onherstelbare schade uitmaken aan de door haar succesvol gedane moeite.

De plicht van voorzichtigheid en zorgvuldigheid dringt zich meer dan alles op aan het bestuur, nu de DVZ zelf de bijzonder geslaagde integratie van betrokkene heeft kunnen vaststellen.

De door tegenpartij aangehaalde motivatie dienaangaande is dus volledig misplaatst, vermits de behoefte aan gespecialiseerd onderwijs of het volgen van een schooljaar in legaal verblijf geen door artikel 9 bis gestelde vereiste vormt.

Het spreekt voor zich dat het meisje D. (...), dat nooit in Kosovo school gevolgd heeft, uiteraard ook de schrijfwijze noch kan lezen noch kan schrijven, zodat zij met een achterstand van liefst méér dan 9 jaar met veel jongere kinderen de Albanese taal en schrijfwijze zal moeten aanleren, wat objectief een erg disproportioneel schadelijk gevolg met zich brengt.

Wat nu de scholing van de minderjarige dochter van verzoekers D. (...) betreft, berust de motivatie van tegenpartij opnieuw op een kennelijke appreciatievergissing, m.n. dat het hier niet gaat omtrent de vraag of er al dan niet een scholing in het land van herkomst kan verkregen worden, noch of het kind behoefte heeft aan gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur.

Het EHRM heeft criteria geformuleerd die nationale overheden dienen te leiden in het beoordelen van zulke zaken.

Verzoeker verwijst naar de BOULTIF-criteria, uiteengezet in het arrest BOULTIF dd. 02/08/2001 (EHRM 02/08/2001, zaak 54273 BOULTIF t/ ZWITSERLAND, zie ook EHRM 18/10/2006, zaak 46410/99 ÜNER t/ NEDERLAND, § 58 en 59).

Het betreft hier "guiding principles" die het Hof hanteert als toetsstenen.

De volgende te hanteren criteria werden in voornoemd arrest geëxpliciteerd:

" Volgende criteria dienen in overweging genomen:

- 1. de aard en de ernst van de criminele inbreuken,*
- 2. de duur van het verblijf van de betrokkene in het land waar hij het bevel heeft gekregen om het grondgebied te verlaten,*
- 3. de tijdsperiode tussen het ogenblik van de feiten en de betrokkene zijn gedrag sedertdien,*
- 4. de gezinstoestand van de betrokkene,*
- 5. de ernst van de moeilijkheden die verzoeker zou ondervinden in het land waarnaar hij wordt uitgewezen,*

6. de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en met het land van bestemming."

Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat er rekening gehouden werd met de hierboven vermelde criteria.

Noch werd concreet rekening gehouden met de bijzonder lange duur van het verblijf van D. (...) a in ons land, noch met de ernst van de moeilijkheden die D. (...) a zou ondervinden in Kosovo, noch met de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met ons land (volledige schoolloopbaan en jeugd) noch met Kosovo (land dat zij nooit gekend heeft).

Integendeel, tegenpartij blijkt niet de moeilijkheden te betwisten die D. (...) in Kosovo zou ondervinden. D. (...) verblijft immers van kindsbeen af in België, hetzij sinds september 2000 toen zij amper 4 maand oud was, m.a.w. reeds 16 jaar zonder onderbreking en zonder ooit het herkomstland van haar ouders te hebben gekend.

D. (...) heeft haar heel leven en haar toekomst in België opgebouwd gedurende 16 jaar waar ze perfect geïntegreerd is en steeds met haar ouders samenwoonde, tot voor haar opsluiting.

Haar uitzetting staft ontegensprekelijk dat de eenheid en het voortbestaan van het gezin en haar vriendenkring en tot hiertoe geslaagde schoolloopbaan manifest in het gedrang is en geschonden zal worden in geval de bestreden beslissingen ingang mogen vinden.

Het gemis aan enige zowel praktische als theoretische band die D. (...) met Kosovo, heeft, is niet in overeenstemming met haar de facto verankering in België. Zij zal dus terecht komen in een land dat zij nooit gekend heeft, hetgeen een onmenselijke en vernederende behandeling zou uitmaken (schending van artikel 3 EVRM).

In casu heeft verwerende partij geen rekening gehouden met de door de raadsman van verzoeker in de vorige procedures neergelegde stukken, die aanleiding gaven tot een vernietigingsarrest, waarvan hierna opnieuw een element.

• Brief van 04/12/2009 van L. G. van de Vluchtelingendienst:

(...)

Het behoort aan het bestuur rekening te houden met alle voorhanden zijnde elementen en een grondig onderzoek dienaangaande te voeren, quod non in casu, waardoor opnieuw de materiële motivatieplicht miskend werd, evenals de manifeste appreciatie bevoegdheid.

Bovendien wordt verwezen naar volgende uittreksel uit het vorig vernietigingsarrest dd. 17/12/2012 van de RVV, zoals hierna vermeld (stuk 6)

(...)

In deze zaak blijkt echter enkel een afweging van het algemeen belang van de Belgische Staat, daarentegen kan noch uit de bestreden beslissingen noch uit het administratief dossier worden afgeleid dat er voor D. (...) eveneens een concrete afweging van haar individuele belangen en omstandigheden, zoals vereist door artikel 8 van het EVRM, heeft plaatsgevonden.

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de Staatssecretaris zich beperkte tot de toestand van de ouders en niet die van het meisje.

Nochtans stelt artikel 74/13 van de vreemdelingenwet " Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land" quod non in casu.

In dit verband wijst verzoeker erop dat, ondanks het feit dat in voormelde beslissingen uitdrukkelijk werd verwezen naar het gezins- en privéleven en de privébelangen die verzoeker kan doen gelden, hieruit

geenszins blijkt waarom de familiale en persoonlijke belangen van zijn familie geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

De door de Staatssecretaris gehanteerde motivering voldoet dus geenszins in het licht van de concrete belangenafweging die onder artikel 8 van het EVRM wordt vereist.

Gezien de vastgestelde eenzijdigheid is van een concrete en dus correcte, billijke belangenafweging in deze zaak geen sprake en wordt een schending van artikel 8 van het EVRM bijgevolg aannemelijk gemaakt (zie arrest nr. 135.326 gewezen door de RVV op 18/12/2014).

Alle maatregelen die betrekking hebben op kinderen moeten het hoger belang van het kind als eerste doel hebben (Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind (IVRK))

Geen enkel kind mag op onwettige of willekeurige wijze van zijn vrijheid worden beroofd (artikel 37 IVRK). De aanhouding, inhechtenisneming of gevangenneming van een kind moet geschieden in overeenstemming met de wet en wordt slechts gehanteerd als uiterste maatregel en voor de kortst passende duur.

Alleen hierdoor is de aangehaalde motivatie onverantwoord en maakt dus op zich reeds een miskenning uit van de motivatieplicht, zowel bij toepassing van artikel 62 van de Vreemdelingenwet als van de formele motivatieplicht, zoals voorzien door artikels 2 en 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.”

3.2. Vooreerst merkt de Raad op dat, in de mate dat de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, deze bepaling betrekking heeft op een beslissing tot verwijdering, m.a.w. een bevel om het grondgebied te verlaten. Gelet op hetgeen hoger werd vastgesteld onder punt 2.2. en punt 2.3., is het beroep tegen deze beslissing onontvankelijk. In de mate dat de verzoekende partij zich aldus beroept op artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, is het middel eveneens onontvankelijk. Ook in zoverre de overige aangevoerde schendingen in het enig middel gericht zijn tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, is het enig middel in die mate onontvankelijk.

3.3. Artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat het bestreden inreisverbod duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze beslissing is genomen. In de motivering wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, §1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. In dit verband wordt toegelicht dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste haar werd betekend op 23 juli 2014. De duur van drie jaar van het inreisverbod wordt daarnaast gerechtvaardigd door het gegeven dat de asielaanvraag alsook de medische regularisatie-aanvragen van de verzoekende partij, die niet onredelijk lang hebben geduurd, negatief werden afgesloten zodat een terugkeer naar het herkomstland geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt, dat het feit dat de verzoekende partij een legaal in België verblijvende meerderjarige zoon heeft, haar niet automatisch het recht op verblijf geeft, dat zij niet samenwoont met haar zoon en deze zoon bovendien een gezinscel heeft opgebouwd met diens Belgische partner, dat een repatriëring naar het herkomstland dan ook niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het gezins- of privéleven van de verzoekende partij en geen breuk betekent van de familiale relaties, dat haar zoon haar kan bezoeken in het herkomstland en moderne communicatiemiddelen haar in staat kunnen stellen nauw in contact te blijven met haar zoon en haar

familiaal leven verder te onderhouden. Betreffende de scholing van haar dochter wordt gemotiveerd dat het recht op onderwijs geen absoluut recht is en niet betekent dat automatisch een verblijfsrecht dient afgeleverd te worden, dat het feit dat haar kind hier naar school gaat, niet kan aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar zij niet aantoonbaar dat de scholing niet in het herkomstland kan verkregen worden en haar kind bovendien geen school of speciale infrastructuur behoeft die niet beschikbaar zouden zijn in het herkomstland, dat het recht op onderwijs er ook niet toe strekt een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren, noch een algemene verplichting bevat om de keuze van de vreemdelingen om onderwijs te volgen in een bepaalde staat toe te staan, dat beperkingen aan het recht op onderwijs mogelijk zijn zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast, dat uit het recht op onderwijs evenmin kan worden afgeleid dat een verblijfstitel moet verleend worden indien het onderwijs in het herkomstland van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België. Daarnaast motiveert de verwerende partij dat het volledige gezin dient terug te keren naar het herkomstland zodat artikel 8 van het EVRM gerespecteerd wordt, waarbij wordt verduidelijkt dat ook de echtgenote van de verzoekende partij steeds de mogelijkheid heeft om samen met hen terug te keren naar het herkomstland, dat indien zij zich niet aanbiedt, niet anders kan vastgesteld worden dat een eventuele repatriëring van de verzoekende partij en haar minderjarige dochter zonder haar vrouw/moeder door haar eigen gedrag in de hand wordt gewerkt, dat dit uiteraard geen schending vormt van artikel 8 van het EVRM, dat ook de meerderjarige zoon E. werd opgepakt en overgebracht naar een gesloten centrum voor verwijdering, zodat de verzoekende partij samen met haar meerderjarige zoon E. en minderjarige dochter kan gerepatriëerd worden. Tenslotte wordt betreffende de duur van drie jaar van het inreisverbod gemotiveerd dat er geen enkel wettig motief is om alsnog in België te verblijven, dat gelet op voorgaande vaststellingen en in het belang van de immigratiecontrole een inreisverbod van 3 jaar meer dan proportioneel is, gelet op de hardnekkigheid van de verzoekende partij om illegaal op het grondgebied te willen verblijven en dat uit onderzoek van het dossier niet blijkt dat er specifieke omstandigheden zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

Er wordt bijgevolg – naast een formele motivering waarom er grond is tot het opleggen van een inreisverbod, met name omdat niet aan de terugkeerverplichting is voldaan – ook formeel gemotiveerd waarom de verwerende partij het nodig acht de verzoekende partij een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen.

De motivering van het bestreden inreisverbod laat de verzoekende partij toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede de reden waarom werd geopteerd voor een inreisverbod van drie jaar, te kennen. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en laat de verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en met 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.4. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij niet akkoord gaat met de motieven die aan het bestreden inreisverbod ten grondslag liggen. Het middel wordt onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.5. Waar de advocaat van de verzoekende partij betoogt ter terechtzitting van 21 april 2017: *“Verder stellen ze dat in het inreisverbod opgelegd aan eerste verzoekende partij gemotiveerd wordt dat eerste verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan eerdere bevelen. Het voorlaatste bevel d.d. 2 februari 2011 werd vernietigd na cassatie. Op 12 juni 2014 werd een nieuwe ongegrondheidsbeslissing genomen waarvan het beroep nog hangende is.”*, merkt de Raad op dat de verzoekende partij deze kritiek voor het eerst opwerpt ter terechtzitting van 21 april 2017. Met het betoog ter terechtzitting voegt de verzoekende partij een nieuwe dimensie toe aan haar uiteenzetting in het verzoekschrift. In dit verband dient erop gewezen te worden dat middelen, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift moeten ontwikkeld worden, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (cf. RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr.

208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472; RvS 22 april 2010, nr. 203.209; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738). De verzoekende partij laat ter terechtzitting na uiteen te zetten waarom zij niet reeds in haar verzoekschrift deze nieuwe dimensie naar voren heeft gebracht. Dit voor het eerst ter terechtzitting aangehaalde nieuwe 'middel' is dan ook laattijdig en zodoende onontvankelijk (cf. RvS 19 maart 2012, nr. 218.528; RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472). Derhalve wordt enkel rekening gehouden met de middelen zoals deze ontwikkeld werden in het verzoekschrift (cf. RvS 15 februari 2012, nr. 217.997; RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706).

3.6. In zoverre het betoog van de verzoekende partij handelt over de situatie van haar minderjarige dochter, voor wie zij in onderhavige zaak optreedt als wettelijk vertegenwoordiger, merkt de Raad vooreerst nogmaals op dat het beroep in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten genomen in hoofde van voornoemde minderjarige dochter van de verzoekende partij, onontvankelijk is gelet op de door haar verkregen machtiging tot verblijf, zoals blijkt uit punt 2.2.1.. Eveneens dient opgemerkt te worden dat ten aanzien van voornoemde minderjarige dochter van de verzoekende partij geen inreisverbod werd afgeleverd en dat de minderjarige dochter van de verzoekende partij heden over een machtiging tot verblijf beschikt, zodat het middel, in zoverre de uiteenzetting betrekking heeft op de situatie van de minderjarige dochter, niet ontvankelijk is.

Aldus is het betoog van de verzoekende partij betreffende het ontwortelen van de dochter na 16 jaar verblijf in ons land, wat volgens haar een schending uitmaakt van artikel 3 en 8 van het EVRM, de scholing van de dochter, de onderbreking hiervan, het bij terugkeer geconfronteerd worden met een totaal verschillende taal en schrijfwijze, het verliezen van de vrucht van het aantal jaren onderwijs in België, haar geslaagde integratie en duurzame bindingen, de te voorziene achterstand in het land van herkomst, het niet kennen van het land van herkomst van de ouders, het opbouwen van haar leven en toekomst in België, de BOULTIF-criteria en het feit dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de bijzonder lange duur van het verblijf, noch met de ernst van de moeilijkheden die de dochter zou ondervinden in Kosovo, noch met de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met België en Kosovo, het in het gedrang zijn van de eenheid van voortbestaan van haar gezin en haar vriendenkring en de hiertoe geslaagde schoolloopbaan, de schending van artikel 3 van het EVRM daar er een gemis is aan zowel een praktische als theoretische band met Kosovo en gelet op haar *de facto* verankering in België, waardoor zij zal terechtkomen in een land dat zij nooit gekend heeft, het afwezig zijn van een concrete afweging van de individuele belangen en omstandigheden van de minderjarige dochter, zoals vereist door artikel 8 van het EVRM en het hoger belang van het kind, onontvankelijk daar dit betoog betrekking heeft op de situatie van de minderjarige dochter, ten aanzien van wie het inreisverbod niet geldt en ten aanzien van wie bovendien, na het nemen van de bestreden beslissingen, een verblijfsmachtiging werd afgeleverd, zodat niet blijkt dat de verzoekende partij nog enig belang heeft bij dit onderdeel van het middel.

Ten overvloede wijst de Raad er op dat de door de verzoekende partij aangehaalde situatie van de scholing van haar dochter – in zoverre deze situatie een invloed zou hebben op het opleggen van een inreisverbod voor een duur van drie jaar aan de verzoekende partij –, reeds beoordeeld werd door de verwerende partij in haar beslissing van 31 januari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard, zodat afdoende blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de in het verzoekschrift aangevoerde elementen in zoverre deze aldus een invloed zouden kunnen hebben op het opleggen van een inreisverbod voor een duur van drie jaar aan de verzoekende partij, de enige geadresseerde van het bestreden inreisverbod.

In de voormelde beslissing van 31 januari 2014 werd immers gemotiveerd:

“Wat de scholing van de minderjarige dochter betreft en de voorgelegde scholingsattesten, getuigenverklaringen en rapporten, dient opgemerkt te worden dat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat verzoekers steeds geweten hebben dat zij bij een negatieve beslissing het land zouden dienen te verlaten. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk precair verblijf. Het argument dat de dochter van verzoekers de Servische taal niet zou beheersen en het voor haar zeer moeilijk zou zijn om in Servië naar school te gaan, dient opgemerkt te worden dat dit het gevolg is van de keuzes van betrokkenen om op illegale wijze in België te verblijven, zoals hierboven reeds werd uiteengezet, waardoor dit nu geen grond kan vormen voor

regularisatie. Ook lijkt het aannemelijk dat de ouders en hun kinderen thuis hun moedertaal bleven hanteren. Wat er ook van zij, verzoekers kunnen zich niet op de scholing van hun dochter beroepen om hun eigen situatie, die het gevolg is van hun eigen keuzes, te regulariseren. Zij hadden hun dochter tegen dit risico dienen te beschermen door gevolg te geven aan de verplichting om naar het land van herkomst terug te keren.”

Waar zij meent dat haar gedrag haar niet kan verweten worden, vermits het normaal is dat zij haar kinderen in België gedurende meerdere jaren in één van de landstalen school liet lopen, dat aangenomen wordt dat het moeilijk te verantwoorden is dat een kind een onderwijscyclus zou moeten stopzetten om terug te keren naar het herkomstland, waarvan het de aldaar gangbare taal nooit heeft onderwezen gekregen, zoals blijkt uit arrest met nummer 144.961 van 25 mei 2005 van de Raad van State, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij niet verduidelijkt dat zij en haar kinderen zich in een identieke situatie bevonden als deze beschreven in het geciteerde arrest. Bovendien hebben arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde.

In het verzoekschrift stelt de verzoekende partij nog: *“Uit de bestreden beslissing dat de Staatssecretaris zich beperkte tot de toestand van de ouders en niet die van het meisje”*. De Raad wijst er nogmaals op dat het bestreden inreisverbod niet werd genomen ten aanzien van de minderjarige dochter van de verzoekende partij, doch slechts ten aanzien van de verzoekende partij, zodat de verzoekende partij lijkt te erkennen dat haar specifieke omstandigheden werden afgewogen en beoordeeld in het bestreden inreisverbod.

3.7. Waar de verzoekende partij betoogt dat administratieve handelingen, waaronder het inreisverbod, ten gevolge van strafrechtelijke en grondwettelijke inbreuken de openbare orde raken en niet rechtsgeldig zijn en dienen vernietigd te worden, en meent dat het bestuur huisvrede pleegde door een woning 's morgens te betreden zonder de verantwoorde toestemming en aldus woonstschennis pleegde wat strafbaar is volgens het strafwetboek, stelt de Raad vast dat deze kritiek gericht is tegen de beslissing tot vasthouding, waarvoor zij zonder rechtsmacht is.

Immers zijn beslissingen tot vrijheidsberoving overeenkomstig artikel 71, eerste lid, van de vreemdelingenwet enkel vatbaar zijn voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

De beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod worden niet aangetast door een eventuele inbreuk op artikel 439 van het strafwetboek. In het arrest door de Kamer van Inbeschuldigingstelling te Brussel van 22 december 2015 wordt geen uitspraak gedaan over een bevel om het grondgebied te verlaten, doch wel over de administratieve aanhouding.

Waar de verzoekende partij aldus meent dat artikel 15 van de Grondwet en artikel 439 van het strafwetboek geschonden zijn nu haar dochter werd aangehouden door de woning te betreden zonder verantwoorde toestemming, merkt de Raad dus nogmaals op dat hij zich hierover niet kan uitspreken nu dit niet tot zijn bevoegdheid behoort. Dit betoog is in wezen niet gericht tegen de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten of tot het opleggen van een inreisverbod. De verzoekende partij kan niet worden gevolgd dat de bestreden beslissingen, in zoverre dit het bevel om het grondgebied te verlaten of het inreisverbod betreft, genomen zijn ten gevolge van een strafrechtelijke en grondwettelijke inbreuk. Immers is het geenszins zo dat dat de beslissing tot vasthouding en de hiermee gepaard gaande administratieve aanhouding het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod voorafgaan. Doordat er een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen, kan een beslissing tot vasthouding volgen, zoals blijkt uit artikel 7, derde lid van de vreemdelingenwet.

Waar de verzoekende partij ter terechtzitting van 21 april 2017 een analogieredenering opbouwt met de beslissingen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, genomen door de verwerende partij, en de medische adviezen genomen door de ambtenaar-geneesheer, nu ook een onwettigheid in de motieven van het advies kunnen leiden tot een nietigverklaring van de bestreden beslissing, zodat ook een onwettigheid in het handelen van de politiediensten, in uitvoering van de beslissingen van de verwerende partij, kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod, kan zij niet gevolgd worden. Immers kan een

dergelijke nietigverklaring op grond van een onwettigheid in het medisch advies, enkel wanneer de gemachtigde van de staatssecretaris uitdrukkelijk verwijst naar het advies waardoor de motieven van het advies deel uitmaken van de 9ter beslissing. In de motieven van de bestreden beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van het inreisverbod, wordt niet uitdrukkelijk verwezen naar de beslissing tot vasthouding. In de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, worden de juridische en feitelijke motieven voor de beslissing tot vasthouding afzonderlijk vermeld.

Bovendien blijkt niet dat het illegaal karakter van de huiszoeking werd vastgesteld door de hiertoe bevoegde rechter, integendeel, uit de beschikking van de Raadkamer van Mechelen van 26 augustus 2016, stuk dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat het beroep ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard en dat betreffende het argument dat de aanhouding gebeurd is met schending van strafrechtelijke of grondwettelijke wetsbepalingen, gesteld wordt dat dit niet wordt aangetoond door de verzoekende partij, dat uit geen objectief stuk blijkt dat er een gebrek aan toestemming was en dat er aldus sprake was van een onwettige betreding van de woning. Het komt de Raad niet toe zich hierover opnieuw uit te spreken, te meer daar hij in deze zonder rechtsmacht is.

3.8. Waar de verzoekende partij wijst op het motief in het inreisverbod: *“Op 18/01/2011 weigerde de directeur generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken om het gezin te regulariseren omwille van het gevaar voor de openbare orde en dit door het veelvuldig crimineel gedrag van de 3 zonen en het gebrek aan ouderlijke opvolging en gezag”* en hierbij stelt dat de verwerende partij in alle talen verzwijgt dat na het cassatiearrest van 5 juli 2012 deze beslissing uiteindelijk werd vernietigd door het arrest van 17 december 2012 gewezen door de Raad en er dus geen sprake meer is van gebrek aan ouderlijk gezag, kan de Raad enkel vaststellen dat in het bestreden inreisverbod een dergelijke motivering niet terug te vinden is, zodat de kritiek van de verzoekende partij hieromtrent niet dienstig is.

3.9. Waar de verzoekende partij betoogt dat de weigering van de moeder van haar dochter om zich op het politiebureau aan te bieden en zich door de politiediensten te laten vatten en haar verstopping om te ontkomen aan de politiedienst geen element is, waarvan verwijt kan worden gemaakt, noch aan de verzoekende partij, noch aan haar dochter, wijst de Raad er op dat uit de motieven van het bestreden inreisverbod geenszins blijkt dat het zich niet aandienen bij de politiediensten of zich verstoppen door de moeder van de dochter van de verzoekende partij, de verzoekende partij tegengeworpen wordt bij het bepalen van de duur van drie jaar voor het inreisverbod. Wel wordt gesteld dat in voormelde situatie, een eventuele repatriëring van de verzoekende partij en haar dochter zonder de echtgenote of moeder door haar eigen gedrag in de hand wordt gewerkt waardoor een schending van artikel 8 van het EVRM niet voorligt.

3.10. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de door haar raadsman in vorige procedures neergelegde stukken, meer bepaald een brief van 4 december 2009 van de Vluchtelingendienst waarin gesteld wordt dat de familie uitermate geïntegreerd is, dat hun dochter hier op de leeftijd van 4 maanden is toegekomen, dat ze snel werk zullen vinden, een breed netwerk hebben opgebouwd van vrienden en kennissen, en betoogt dat het aan het bestuur toekomt rekening te houden met alle voorhanden zijnde elementen en een grondig onderzoek dienaangaande diende te voeren. Echter laat de verzoekende partij na aan te geven op welke wijze deze elementen een invloed kunnen hebben op de duur van een inreisverbod. De verzoekende partij toont niet aan, aan de hand van de loutere verwijzing naar de in de brief aangehaalde elementen (integratie, het mogelijks vinden van werk en het netwerk van vrienden en kennissen), dat er op grond van specifieke omstandigheden redenen zouden bestaan die een snelle terugkeer op Belgisch grondgebied noodzakelijk maken en waarmee bij het opleggen van het inreisverbod rekening moest worden gehouden. In zoverre de voormelde brief melding maakt van de dochter van de verzoekende partij, kan er opnieuw op gewezen worden dat het inreisverbod niet ten aanzien van haar geldt.

3.11. De verzoekende partij wijst nog naar het vernietigingsarrest van de Raad van 17 december 2012 en citeert daaruit een onderdeel van het in die zaak voorliggende verzoekschrift, doch verduidelijkt geenszins op welke wijze het citeren van een onderdeel van het aldaar voorliggend verzoekschrift, de onwettigheid van de *in casu* bestreden beslissing kan aantonen.

3.12. Waar de verzoekende partij betoogt dat in het bestreden inreisverbod uitdrukkelijk werd verwezen naar het gezins- en privéleven en de privébelangen die zij kan doen gelden, doch dat niet blijkt waarom de familiale en persoonlijke belangen van haar familie geen voorrang hebben op het vrijwaren van de openbare orde en de gehanteerde motivering geenszins voldoet in het licht van de concrete

belangenafweging die onder artikel 8 van het EVRM wordt vereist, kan zij niet worden gevolgd. Immers blijkt uit het bestreden inreisverbod dat het gehele gezin dient terug te keren naar het land van herkomst zodat artikel 8 van het EVRM gerespecteerd wordt, motief dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing correct was, minstens toont de verwerende partij niet aan dat voormeld motief niet correct is. Daar het gehele gezin diende terug te keren naar het land van herkomst is er aldus geen sprake van een breuk van het gezinsleven en diende de verwerende partij, op het ogenblik van het nemen van het bestreden inreisverbod, dan ook geen belangenafweging te maken tussen de familiale en persoonlijke belangen van de verzoekende partij en de belangen van de staat. Gezien het hele gezin diende terug te keren op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, kan de verzoekende partij in haar verzoekschrift ook niet dienstig opwerpen dat de eenheid van het voortbestaan van het gezin in gedrang komt door het bestreden inreisverbod.

3.13. De verzoekende partij betoogt tenslotte nog dat alle maatregelen die betrekking hebben op kinderen het hoger belang van het kind als eerste doel moeten hebben, zoals blijkt uit het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind (hierna: het IVRK), doch laat na aan te duiden hoe het hoger belang van het kind wordt geschaad door het bestreden inreisverbod dat ten aanzien van de verzoekende partij wordt genomen. De verzoekende partij verwijst naar artikel 37 van het IVRK, waaruit blijkt dat geen enkel kind op onwettige of willekeurige wijze van zijn vrijheid mag worden beroofd, dat de aanhouding, inhechtenisneming of gevangenneming van een kind moet geschieden in overeenstemming met de wet en slechts gehanteerd wordt als uiterste maatregel en voor de meest korte passende duur, doch geeft niet aan op welke wijze het bestreden inreisverbod voormelde bepaling zou schenden. De Raad wijst voorts ook op haar uiteenzetting onder punt 3.7.

3.14. De verzoekende partij toont met haar uiteenzetting niet aan dat de verwerende partij zich bij het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar steunde op verkeerde feitelijke gegevens, kennelijk onredelijk handelde of handelende in strijd met de wet. Zij maakt evenmin aannemelijk dat de verwerende partij het evenredigheidsbeginsel niet zou hebben gerespecteerd of een manifeste appreciatievergissing zou hebben begaan.

Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen. Een schending van het evenredigheidsbeginsel of een manifeste appreciatiefout blijkt evenmin.

3.15. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De toelichting van de verzoekende partij laat niet toe vast te stellen dat de verwerende partij haar beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot haar besluit is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

3.16. Uit bovenstaande bespreking van het enig middel blijkt voorts ook dat de verzoekende partij er niet in slaagt een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM of van artikel 15 van de Grondwet en artikel 439 van het Strafwetboek aannemelijk te maken.

3.17. Ten overvloede wijst de Raad erop dat het verzoekende partij vrij staat om op basis van de nieuwe gegevens, meer bepaald de machtiging tot verblijf in hoofde van haar minderjarige dochter, de opheffing of opschorting van het bestreden inreisverbod te vragen op basis van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet.

3.18. Het enig middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing tot het opleggen van het inreisverbod van 8 augustus 2016 kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot

schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig augustus tweeduizend zeventien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

N. VERMANDER